

κώδης ὅσον ἐν αὐτῷ τῷ Λονδίνῳ. — Ναὶ μὲν ὁ βέβηλος, ὁ θρυψώδης καὶ θεατρικός οὕτως εἰπεῖν τρόπος, μεθ' οὐ ἐπιδιώκουσι τὸν σκοπὸν τῶν, ιερουργοῦντες καὶ κηρύττοντες δημοσίᾳ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐν ταῖς πλατείαις, ἐν τοῖς θεάτροις καὶ ἐν ἄλλοις βεβήλοις καταστήμασι, καίπερ δικαιολογούμενος ὡς μηδὲν ἄλλο σκοπῶν ἢ τὴν προσέλκυσιν ὅσον οἶόν τε μείζονος πλήθους, δύναται ὅμως νὰ κατάκριθῇ εὐλόγως καὶ δικαίως, καὶ πράγματι κατεδικάσθη ἥδη ὑπὸ πολλῶν ὡς ἡκιστα εὐπρεπής, οὐχ ἡττον ὅμως πάντες ἀνομολογοῦσιν ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ή ισχυρὰ αὐτῇ θρησκευτική κίνησις τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ ὑλικὴν σωτηρίαν τοῦ ἀναριθμήτου ἔκεινου πλήθους τῶν δυστυχῶν πενήτων, τῶν ὅποιων ἡ ἀδηλιότης εἶναι ἀπερίγραπτος. Τὴν ὄντως σωτηρίον ταύτην ἐνέργειαν τοῦ «στρατοῦ τῆς σωτηρίας» οὐδὲ αὐτοὶ οἱ ἀσπονδότατοι ἀντίταλοι τῆς αἱρέσεως ταύτης δύνανται νὰ ἀρνηθῶσιν.

Οἱ αὐτουργὸς καὶ θεμελιωτὴς τοῦ «στρατοῦ τῆς σωτηρίας» ὁ Γουλιέλμος Βούθ (William Booth) ἐγεννήθη τῷ 1829 ἐν Nottingham, ἔλαβε δὲ τὴν πρώτην αὐτοῦ θρησκευτικὴν ἀγωγὴν ἐν τῇ καθεστώσῃ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκκλησίᾳ, ὅλλα. ἥδη παῖς ἦτι δὲν μόλις δεκατετραετῆς ἐτράπη πρὸς τὴν αἱρέσιν τῶν Μεθοδιστῶν καὶ ἤργατο ἀπὸ κοινοῦ μετά τινων ἄλλων νεανίσκων νὰ συγκαλῇ ἐν ταῖς πτωχοτάταις συνοικίαις τοῦ Λονδίνου θρησκευτικὰς συνελεύσεις καὶ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ὑπαίθρῳ, πολλάκις ἐν ὥρᾳ βροχῆς καὶ κακοκαιρίας. Ἐν ἡλικίᾳ μόλις 17 ἑτῶν, τῷ 1846, διωρίσθη κοσμικὸς ιεροκῆρυξ, ἐπτά δὲ ἐτη βραδύτερον εἰσῆλθεν ἐπισήμως εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν χειροτονηθεὶς ιερεὺς τῆς «Νέας τῶν Μεθοδιστῶν κοινότητος» ἐν Λονδίνῳ. Τὸ κήρυγμά του ἐτύγχανε τοσούτον ἐνθουσιաδόντος ἐπίδοκιμασίας, ὥστε τὸ συμβούλιον τῶν Μεθοδιστῶν πολλάκις ἐξαπέστελλεν αὐτὸν ὡς Εὐαγγελιστὴν ἐν ἴδιαιτέρᾳ ἀποστολικῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐν δὲ τῷ ἀξιώματι τούτῳ δὲ νεαρὸς ιεροκῆρυξ ἔσχε μεγίστην καὶ ἔκτακτον ἐπιτυχίαν, πρὸ πάντων ἐν ταῖς μεγάλαις ἐμπορικαῖς καὶ βιομηχανικαῖς πόλεσι. Βραδύτερον ἔχορημάτισεν ἐπὶ ἐν ἔτος μόνιμος καὶ σταθερὸς ιεροκῆρυξ ἐν Halifax καὶ ἐπὶ τριετίαν ἐν Gateshead τοῦ Derbyshire, ἔνθα ἐνυμφεύθη τὴν Αἰκατερίναν Mumford, ἡτις ὅμοιον τῷ συζύγῳ θρησκευτικοῦ ζήλου ἐμπεφορημένη παρουσιάσθη πολλάκις ὡς ιεροκῆρυξ εἰς διαφόρους τόπους. Ἐπὶ τούτῳ δυσαρεστηθέντος τοῦ συμβούλιον τῶν Μεθοδιστῶν, ὁ Βούθ παρηγένθη τοῦ ἀξιώματός του καὶ ἥρχισεν ἀπὸ τοῦ 1862 νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ τόπου εἰς τόπουν ὡς ἀνεξάρτητος ιεροκῆρυξ, μέχρις οὗ τῷ 1865 ἀφικόμενος εἰς Λονδίνον εἰσέδυσεν εἰς τὰς μᾶλλον δυσφῆμους καὶ ἐλεεινοτάτας συνοικίας τοῦ Λονδίνου καὶ

ἰδρύων τὴν σκηνήν του ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς πλατείαις ἥρχισε νὰ κηρύττῃ τὸ κήρυγμα τῆς μετανοίας εἰς τοὺς ἀπολωλότας καὶ ἀπεγνωσμένους. Ταχέως ή πυρετώδης αὐτοῦ εὐγλωττία κατώρθωσε νὰ διεγείρῃ καὶ ἔξανάψῃ τὰ πνεύματα, καὶ ἐντὸς διλίγου χρόνου συνηθροίσθη καὶ συνωθεῖτο περὶ αὐτὸν μέγα πλῆθος ἐνθουσιαδῶν ὄπαδῶν, προδυμουρμένων νὰ συμμετάσχωσι τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἀποστολῆς του. Ἐντεῦθεν ὅρμωμενος ὁ Βούθ ἐπεσκέφθη καὶ ἄλλας μεγάλας πόλεις καὶ πανταχοῦ εὗρεν ἀφ' ἐνὸς μὲν δριμυτάτους ἐπικριτὰς ἀφ' ἔτερου ὅμως καὶ θερμοτάτους ὄπαδοντας καὶ ὑπερμάχους τοῦ ἔργου του. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του οἱ νέοι προσήλυτοι ἐνήργουν ἀκαμάτως τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἐνέργειαν μεταξύ τῶν ἀπολωλότων καὶ ἀπεγνωσμένων, καὶ οὕτω τὸ ἔργον τῆς ἀναστάσεως, προαγόμενον ἔτι μᾶλλον τῇ ἀκαταπονήτῳ καὶ φιλανθρωποτάτῃ ἐνέργειᾳ τῆς ἔσχάτως ἀποθανούσης συζύγου τοῦ Βούθ, ἐλάμβανεν ὀσημέραια αὐξανομένην προκοπὴν καὶ διάδοσιν. Ἐκ τῶν μεγάλων τούτων ἐπιτυχιῶν ἐνθαρρυνθεὶς ἀπεφάσισεν ὁ Βούθ τῷ 1878 νὰ διοργανώσῃ σκοπιμάτερον καὶ μονιμώτερον τὸ ἀναριθμητὸν πλῆθος τῶν ὄπαδῶν του, μικρούμενος πρὸς τούτο τὴν στρατιωτικὴν διοργάνωσιν ἐν πάσαις αὐτῆς ταῖς λεπτομερείαις, ἔκτοτε δὲ ἡ μὲν ἐταιρεία ἀπάντων τῶν ὄπαδῶν αὐτοῦ ὀνομάσθη «στρατὸς τῆς σωτηρίας» (Salvation Army), αὐτὸς δὲ ὁ Βούθ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, περιβληθεὶς τὸ ἀξιώματος «στρατηγοῦ». Ὁ πρεσβύτατος αὐτοῦ οὐίος, ὁ Βράμουελλ Βούθ, ἐγένετο ἀρχηγὸς τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου· ὁ δευτερότοκος οὐίος, ὁ Βάλλιγκτον Βούθ, δστις ἔλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἐν Μαγχεστρίᾳ ὄπαδῶν, ἡσχολεῖτο περὶ τὴν μόρφωσιν ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἔχουσι τὴν ὠρισμένην αὐτῶν στρατιωτικὴν. Ιεραρχίαν καὶ διακρίνονται ὡς πρὸς τοὺς βαθμοὺς δι' ἴδιαιτέρων σημείων ἐν ταῖς στολαῖς αὐτῶν. Ὁσαύτως δὲ καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ Βούθ ἀφιερώθησαν μετά τοῦ αὐτοῦ ζήλου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ στρατοῦ τῆς σωτηρίας. Ἡ πρεσβυτέρα αὐτῶν, ἡ Κάτη Βούθ, περιβεβλημένη τὸ ἀξιώματος «στρατάρχου» ἔζελεξατο τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἐλβετίαν ὡς ἔδαιφος τῆς ἐνέργειας αὐτῆς, ἡ δὲ νεωτέρα μετά τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐνέργειτο ἐν Ἰνδίαις πρὸς διάδοσιν τοῦ στρατοῦ.

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ «στρατοῦ τῆς σωτηρίας», «the war cry», «the little soldier» καὶ «the auxiliary» ἐκδίδονται καὶ διαδίδονται εἰς πολλὰς μυριάδας ἀντίτυπων, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν στρατιωτῶν τῆς σωτηρίας ἐν Εὐρώπῃ, Αμερικῇ, Αὐστραλίᾳ, Ασίᾳ καὶ Αφρικῇ ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὰ δύο ἑκατομμύρια· τὰ ἔτησια εἰσοδήματα ἀνέρχονται εἰς 10 ἔως 12 ἑκατομμύρια μάρκων, ἵση δὲ πρὸς τὸ ποσὸν τοῦτο ὑπολογίζεται καὶ ἡ ἀξία τῆς ἀκινήτου ἰδιοκτησίας τοῦ στρατοῦ τούτου.

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΠΤΩΧΟΙΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Ν τῷ σωρῷ τῶν ἐπιστολῶν, δστις σχηματίζεται καὶ ἔκάστην πρωίαν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου, εὐρίσκω τακτικῶς καὶ πλειστα ἀξιοπεριεργα ἔγγραφα, μεταξύ τῶν ὅποιων οὐχὶ τὴν τελευταίαν θέσιν κατέχουσιν αἱ παρὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐπιστολαί. Ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν τελευταίων τούτων ἔχω συναπαρτίση ἥδη μικρόν τι μουσεῖον . . .

Ίδού καὶ ἄλλο γράμμα διὰ τὸ μουσείόν μου, εἰπὼν κατ' ἔμαυτὸν μιᾶς τῶν τελευταίων ἡμερῶν, λαμβάνων εἰς χειρας τὸ πρῶτον ἐσφραγισμένον ἔγγραφον ἐκ τοῦ σωροῦ ἔκεινου. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ἡσταθμήν. Ἡ ἐπιστολὴ είχεν ὡς ἔξης: «Ἐγκλείστως εὑρίσκετε συνάλλαγμα λιρῶν στερλινῶν — (εἰπετο ὁ ἀριθμὸς τῶν λιρῶν) —, τὰς ὅποιας ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς, διὰ τὰς

διανείμητε εἰς τοὺς πτωχούς τῶν ἀνατολικῶν συνοικιῶν τοῦ Λονδίνου, ἄνευ διαιρίσεως θρησκεύματος καὶ ἐθνικότητος. Διατελώ κ.τ.λ. Ν. Ν.»

Τὰ ποσὸν ἡτο σημαντικὸν καὶ ὡς εἰκός λίαν εὐπρόσδεκτον. Ἀπὸ πολλῶν ἡδη ἔβδομάδων ἔβλεπον καὶ ἥκουν πολλὰ περὶ τῶν πτωχῶν κατοίκων τοῦ ἀνατολικοῦ ἄκρου τῆς μεγαλοπόλεως, τῶν ὅποιων τὴν δυστυχίαν καὶ ἐλεεινότητα ἀφορήτως ἐδείνωσεν ὁ μακρὸς καὶ δριμύτατος χειμών. Ἐνῷ ἐγὼ ἀνεγίνωσκον τὴν ἐπιστολήν, κάτω ἐν τῷ προθύρῳ τῆς οἰκίας μου ἵστατο πυκνὸν πλῆθος ἐπαίτων, ἄλλοι δὲ ὅμιλοι βοήθειαν ζητούντων περιέμενον ἔξω ἐν τῇ ὁδῷ, μέχρις οὗ ἀνοιχθῆ καὶ δι' αὐτοὺς ἡ θύρα.

Οπως ἀνταποκριθῶ πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ γενναίου καὶ φιλανθρώπου δωρητοῦ, ἔθεωρησα ὡς τὸ καταλληλότατον μέσον, νὰ ἐπιχειρήσω μετ' ἄλλων ὁμοφρόνων φίλων μου πορείαν τινὰ εἰς τὰ καλούμενα Σλούμ, ἵνα ἐπὶ τόπου καὶ ἐξ ίδιας ἀντιλήψεως βεβαιούμενος περὶ τῶν ἀναγκῶν ἑκάστου ἐπιληφθῶ τῆς εἰς τοὺς πτωχούς διανομῆς τῶν χρημάτων. Ἄλλα τί εἶναι τὰ Σλούμ; Ἐν τῷ λεξικῷ εἰς μάτιην προσπαθῶ νὰ εὑρω μετάφρασιν τῆς λέξεως ἔστω· καὶ κατὰ προσέγγισιν ἀκριβῆ. Ἡ λέξις αὕτη σημαίνει τὸν ἐλεεινότατον καὶ φρικωδέστατον κυκεῶνα καλυβῶν, τρωγλῶν, στενῶν καὶ ύπαπαρῶν δρομίσκων, υπαύθρων αὐλισμάτων, κτλ., ἔνθα οἱ πενέστατοι τῶν πενήτων τοῦ Λονδίνου διάγουσι βίον ἀβίωτον καὶ οὐδενὶ θηρίῳ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπίφθονον οὐδὲ ζηλωτόν.

Ταχέως εὗρον φίλους τινάς, προθύμους νὰ συμμετάσχωσι τῆς ἑκεῖσε πορείας μου, καὶ ἐνωρής τὸ ἀπόγευμα περιωδεύομεν ἀπὸ κοινοῦ τὰ μέρη ἑκεῖνα, ἔνθα κατὰ τὴν ἡμετέραν πεποίθησιν ἡ βοήθεια ἡμῶν ἡτο τὰ μάλιστα ἀναγκαία, ἄλλα καὶ ἡ ἐργασία ἡμῶν βαρυτέρα τῶν ἡμετέρων δυνάμεων. Εἰσεχωρήσαμεν κατὰ πρῶτον εἰς τὴν στενήν ἀγυιάν, τὴν καλουμένην Back Church Lane. Ἡ ὁδὸς αὕτη, καύπερ ἐμποιοῦσα χειρίστην ἐντύπωσιν διὰ τὰς ἐν αὐτῇ συσσωρευμένας ἀκαθαρσίας, τὰ ἐλεεινὰ παλαιοπλεῖα τῆς, τὰ δυσώδη καπηλεῖα τῆς, καὶ διὰ τὰ στίφη τῶν ἐν αὐτῇ ύπαπαρῶν καὶ ῥακενδύτων παιδίων, δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀριστοκρατικὴ ἐν συγκρίσει πρὸς ὅσα εἴδομεν βραδύτερον, κατὰ τὴν περιατέρω πορείαν μας. Ἡ ὁδὸς αὕτη διαικλαδοῦται ἐκατέρωθεν. εἰς πολλούς στενωτάτους δρομίσκους, τῶν ὅποιων δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ θλιβερώτερον καὶ οἰκτρότερον θέαμα ἐφ' ὅλης τῆς υφῆλιον. Ἡ περιβότος ὁμιχλὴ τοῦ Λονδίνου σπανιώτατα διασκεδάννυται ἐκ τῶν γωνιῶν τούτων. "Ηλθομεν εἰς τὴν ὁδὸν Cable Street, ἥτις ὡς συνοικία τῶν ναυτῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ratcliff Highway ἐκτήσατο θλιβερωτάτην φήμην, ἐνταῦθα δὲ σκοπὸς ἡμῶν εἶνε νὰ συνεννοθῶμεν μετὰ τῶν ἀρτοπωλῶν, κρεωπωλῶν καὶ ἀνθρακοπωλῶν περὶ τῆς προμηθείας τῶν ἀναγκαίων διὰ τοὺς πτωχούς ἐμπορευμάτων των. Ἄλλα ποῦ νὰ διευθύνωμεν κατὰ πρῶτον τὰ βήματά μας; Ἰστάρεθα ὑπόκατω μᾶς γεφύρας, ἀνωθεν τῆς ὅποιας διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος. Ἐκ τοῦ βάθους ἐνὸς ἀπειργράπτως ύπαπαροῦ καπηλείου ἐκπέμπεται ἀφόρητος δυσωδία ἵππείου κρέατος ὅπτον. Ἡ γειτονία αὕτη δὲν εἶνε ἀκίνδυνος· διότι ὑπὸ τὴν πλησιεστάτην γέφυραν εὑρέθη πρὸ ἐνὸς ἔτους τὸ φρικωδῶς ἡκρωτηριασμένον καὶ σηπόμενον πτῆμα μᾶς γυναικός, τῆς ὅποιας ἡ δολοφόνησις ἀδίκως εἶχεν ἀποδοθῆ εἰς τὸν διαβόητον

γυναικοκτόνον Jack the Ripper. Ἐνῷ ἡτορούμεν ποίαν ὀδὸν νὰ τραπᾶμεν, εἴδομεν αἴφνις πρὸς ἡμᾶς κατευθυνομένην γραϊάν τινα, ἥτις μενδ' ὅλην τὴν ἡλικίαν τῆς εἶχεν ὄρθιαν στάσιν, ἡ δὲ ὑπὸ τὰ καλύπτοντα τὴν κεφαλήν τῆς ῥάκη προεξέχουσα χιονόλευκος κόμη παρείχεν αὐτῇ σεβασμίαν ὄψιν. Εἰς τοὺς πόδας ἔσυρεν ἡ γραϊά δύο ἀμφορφά πράγματα, τὰ ὅποια πρὸς δέκα ἴσως ἔτῶν ἦσαν ἀνδρικὰ ὑποδήματα· τὰ λεπτότατα ῥάκη ἄτινα ἐκάλυπτον τὸ κάτισχον καὶ κατεσκληκός σῶμα τοῦ γραϊδίου ἦσαν ἐντελῶς ἀσκοπα καὶ ἀχρηστα, ως πρὸς τὸ ψυχος. Πλησιάσασα πρὸς ἡμᾶς ἔτεινε δειλῶς τὴν χειρός καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἀσθενεστάτην: «Σᾶς παρακαλῶ, δώσατέ μου ἔνα πένννυ». «Καλή μου γραϊά, χρειάζεσθε ἴσως περισσότερον ἀπὸ ἔνα πένννυ· ὀδηγήσατέ μας εἰς τὴν κατοικίαν σας» ἀπήντησα ἐγώ, καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἔκφρασιν ἣν προσέλαβε τὸ πρόσωπον τῆς γραϊάς, ὅτε ἤκουσε τοὺς λόγους μου τούτους. «Ἐκπληξίς, χαρά, καὶ δυσπιστία συγχρόνως ἔχω· γραϊφοῦντο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. «Ἀκολουθεῖτέ με» ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους ταχέως καὶ προηγήθη ἡμῶν μετὰ τοσαύτης σπουδῆς, ὅσην ἐπέτρεπεν αὐτῇ τὸ γῆρας καὶ ἡ ἀθλία τῆς ὑπόδεσις. Ἡκολουθήσαμεν αὐτήν κάμπτουσαν ἀπὸ γωνίας εἰς γωνίαν καὶ τέλος εἴδομεν αὐτήν ἀφανισθεῖσαν διά τίνος ταπεινῆς εἰσόδου, τὴν ὅποιαν μόλις καὶ μετὰ βίας ἐδυνάμεθα νὰ διέλθωμεν κεκυφότες. Εφθάσαμεν ἔπειτα εἰς μίαν αὐλήν, τῆς ὅποιας ἡ θέα ἀνέρνησεν ἡμᾶς ζωηρῶς τὸν στῖχον ἐκείνον τῆς Κολασεως τοῦ Δάντου: *Lasciate ogni speranza voi ch'entrate.*

Ἐδῶ κατοικοῦν ἀνθρώποι; Εἰς αὐτάς τὰς ἀπεριγράπτους τρώγλας, εἰς αὐτήν τὴν ἀτρούσφαιραν, ἥτις γεννᾷ ὀλούς τοὺς πυρετούς, κατοικοῦσιν ὄντα ἀνθρώπινα; Εἰς αὐτά τὰ σπήλαια, τῶν ὅποιων τὰ παραδυρίδια, ἐσκεπασμένα μὲ χαρτία καὶ μὲ ῥάκη ἀντὶ ψάλων, ἀποκλείουσι τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα, ἀντὶ νὰ χρησιμεύσω πρὸς φωτισμὸν καὶ αερισμόν;

Ἡ γραϊά ἡμῶν ὀδηγὸς προπορεύεται ποιοῦσα νεύματα πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναβάνει μίαν κλίμακα, ἀν δύναται νὰ ὄνομασθη κλίμαξ ἡ ἀναβάθρα ἑκείνη· αἱ συρβουλαὶ καὶ παρανέσεις, τὰς ὅποιας μᾶς δίδει ἡ γραϊά, ἀόρατος ἡδη ἐν τῷ παχυλῷ σκότει, δὲν εἶναι ἀτοποιοί· Αἱ βαθμῖδες τρίζουσι λίαν ὑπόπτως ὑπὸ τοὺς πόδας καὶ τὰς χειράς ἡμῶν ἀναρριχωμένων, τὸ δὲ σκότος γίνεται ὄλονεν παχύτερον. Ἐπὶ τέλους εὑρισκόμεθα εἰς ἐλεεινὸν δωμάτιον ὑπὸ τὴν στέγην, φοβερὰ κενόν, ψυχρὸν καὶ ἔρημον, τοῦ ὅποιου τὰ μόνα ἐπιπλα εἶνε ἐν ύπαπαρὸν στρῶμα, τὰ ἔρεπτα μᾶς τραπέζης, καὶ μία σανδρὰ καθέκλα. Μία κοιλοπάρηος καὶ κάτισχονς νεᾶνις, ἡ θυγάτηρ τῆς γραϊάς, μᾶς ἀτενίζει μὲ ἐπληκτα καὶ ἐκθάμβια βλέμματα. Τὰς λεπτομερείας ἐμάθομεν ταχέως. Ἡ μήτηρ εἶνε πλέον ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν. Ἡ θυγάτηρ ῥάπτει σάκκους καὶ κερδίζει τέσσαρα σελίνια τὰ τὴν ἔβδομάδα. Ἐκ τούτων πληρώνουσι 2½ σελίνια καθ' ἔβδομάδα ἐνοίκιον διὰ τὴν ἐλεεινὴν ταύτην κατοικίαν, μὲ τὸ ὑπόλειτόμενον δὲ 1½ σελίνιον τρέφονται αἱ δύο γυναικεῖς ἐπὶ ὀλόκληρον ἔβδομάδα. Φυσικῷ τῷ λόγῳ ἐξέμειναν εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνοίκιου, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης εὑρίσκετο ἡδη ἔγγραφος ἡ ἀπειλὴ τῆς προσεχοῦς ἐκδιώγεως. Ἐγράψαμεν ταχέως τὰς παραγγελίας ἡμῶν δι ἀνθρακας, δι' ἄρτον καὶ διὰ κρέας, καὶ εὐγνώμονα βλέμματα παρηκολούθουν τὰς κινήσεις

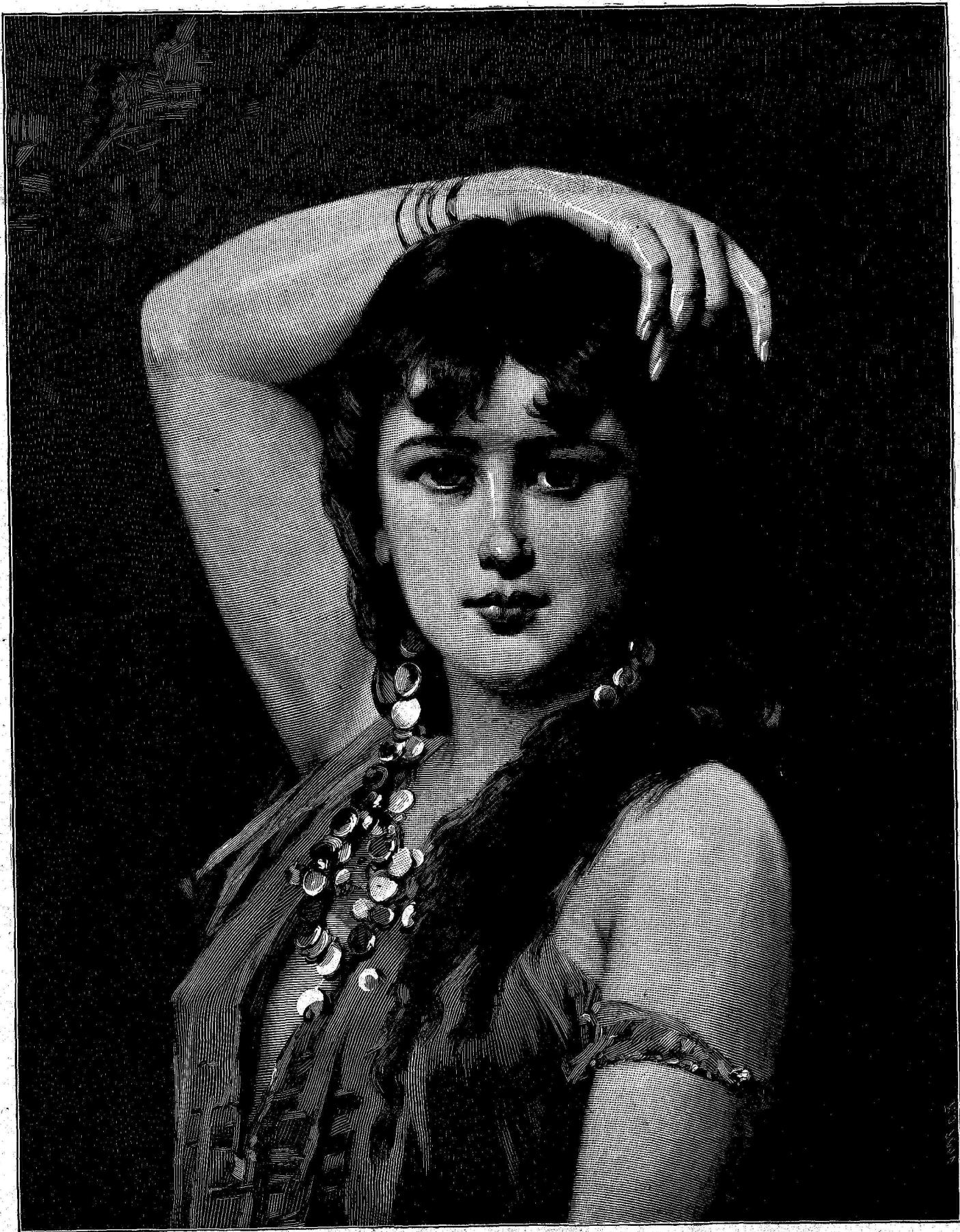
τού μολυβδοκονδύλου. Άλλ' δε εζήτησα καὶ τὸ βιβλίον τῶν ἔνοικίων καὶ ὑπεσχέθην νὰ πληρώσω τὰ καθυστερούμενα, τότε πλέον ἡ γραῖα ὑψωσεν ἐν ἐκστάσει τὰ βλέμματα πρὸς τὴν ὄροφήν καὶ μὲ ἀνατεταμένας τὰς χειρας ἥρχισε νὰ ἐπικαλῇται πᾶσαν εὐλογίαν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν: «Τῇ ἀληθείᾳ τραγικὸν θέαμα!» εἶπεν εἰς ἐκ τῶν φύλων μου, δε τοῦτο μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μας κατέβημεν πάλιν τὴν ἐλεεινήν κλίμακα.

Τὸ κάτω μέρος τῆς ἐλεεινῆς ταύτης καλύβης ὡροίαζε μᾶλλον πρὸς ὑπόγειον: πυκνὸν σκότος καὶ πνιγηρὰ δυσώδης ἀτρόσφαιρα περιέβαλεν ἡμᾶς. Μὲ ὑποκλίσεις ἔχαιρετισεν ἡμᾶς ἡ κάτοικος τοῦ ὑπογείου τούτου χώρου, ισταμένη παρά τινι κάδῳ καὶ πλύνουσα ῥάκη τινὰ τῶν παιδίων, τὰ ὅποια περιέμενον αὐτὰ ἡμίγυμνα. «Οἱ ἄνδρας μου εὑρίσκεται πολὺν καρό χωρὶς ἐργασία, καὶ εἴμαστε ὅλοι πεινασμένοι». Τὰ πρόσωπα ἐμαρτύρουν τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων. «Τί εἰν' αὐτό;» ἡρώτησα, ἀκούσας ὑποκάφους λυγμούς ἐκ τινος σκοτεινῆς γωνίας. «Εἶνε ἡ μάμπη μου» ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ. Καὶ πράγματι πλησιάσας διέκρινα εἰς μικράν τινα κλίνην παιδίου, τὸ μόνον σωθὲν ἐκ τοῦ ἐνεχειροδανειστηρίου ἔπιπλον, πανάρχαιόν τι γραῦδιον, τοῦ ὅποιου τὰ γόνατα προσήγγιζον τὸν πώγωνα. Μὲ ἀτενεῖς ὄφθαλμούς παρατηρεῖ ἡμᾶς ἀσκαρδαμυκτεὶ καὶ ψιθυρίζει ἀκαταλάπτους τινὰς λέξεις. — Μετάβανομεν εἰς τὸ πλησιέστατον οἴκημα: ἡ αὐτὴ ἀδλιότης, ἡ αὐτὴ ἀπερίγραπτος ἀκαθαρσία. Τρεῖς γραῖαι ἐνδιαιτῶνται ἐν τῷ αὐτῷ ὑπογείῳ χώρῳ, καὶ ἀναμιρνήσκουσιν ἡμᾶς τὰς «τρεῖς μαγίσσας ἐν τῷ Μάκρεδ». Ἀκούμεν ἡδη αὐτὰς ἐριζούσας καὶ διαπληκτίζομένας, ἐνῷ προσπαθοῦμεν νὰ ἀναρριχηθῶμεν εἰς τὸ ἄνω πάτωμα. Ἐπὶ τέλοντος ἐφθάσαμεν ἐπάνω, ἀλλ' ἡ θύρα εἶνε κλειστή· κρούσαντες αὐτήν, ἀκούμεν ἔσωθεν εἰδός τι βρυχηθμοῦ. Ἀνούγομεν τὴν θύραν καὶ εἰσερχόμεδα. Πυκνὸς καπνός, ἀναπεμπόμενος ἐξ ὀλίγων καιομένων ἀνθράκων, πληροῖ τὸ ὑπὸ τὴν στέγην εὑρισκόμενον τούτο δωμάτιον. Οὐδὲν εἶνε δρατόν, μόνον δὲ ὁ βρυχηθμὸς ἀκούεται ἐκ τινος σκοτεινῆς γωνίας. Ἀνάπτομεν ἐν φωσφόρον καὶ διὰ μέσου τοῦ πυκνοῦ καπνοῦ διακρίνομεν μίαν μορφήν, πρὸ τῆς ὅποιας ἀκουσίως ὀπισθοχωροῦμεν ἐντρόμοι. Μία γηραλέα γυνὴ, μὲ πολιάν, ἀκτένιστον καὶ ἀκατάστατον κόμην καὶ μὲ ἀτενή, ἐξηγριωμένα, κτηνώδη βλέμματα, κάθηται ἡμίγυμνος ἐπὶ σωροῦ παλαιῶν ῥάκων. Ἡ πεῖνα καὶ ἡ νόσος φαίνονται ἐξωγραφημέναι ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως τὴν πείσω νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πτωχοκομεῖον νὰ θεραπευθῇ. Εἰς μάτην! Ἄφοῦ, μετὰ πολλὰς μου προσπαθείας, ἀφυπνίσθη ἐκ τῆς ἡλιθιότητος καὶ ἐνόρσε τοὺς λόγους μου, κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ὄργης καὶ ἐδήλωσεν ὅτι προτιμᾷ νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τῆς πείνης παρὰ νὰ μετακομισθῇ εἰς τὸ πτωχοκομεῖον τῶν ἐργατῶν. Ἐκ προτέρων χρόνων διατηρεῖται εἰσέτι παρὰ τοῖς πτωχοῖς τοῦ Λονδίνου τὸ ἀσπονδον τούτο μῆσος πρὸς τὸ Workhouse, εἰ καὶ ἡ ἀδλία ἐκείνη κατάστασις τῶν παρελθόντων χρόνων δὲν ὑφίσταται τώρα πλέον. Τοιουτοτρόπως διεπορευόμεδα τὴν χώραν ταύτην τῆς ἀδλιότητος μεταβαίνοντες ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν καὶ πᾶσαν γωνίαν ἐξετάζοντες καὶ διερευνῶντες. Ἀλλὰ πῶς νὰ πειργράψω τὴν ἐλεεινότητα, ἦν εἰδὸν οἱ ὄφθαλμοί μας; Νέοι καὶ γέροντες, ἀνευ γογγυσμοῦ πλέον παραδιδόμεγοι εἰς τὸν ἀπελπισμόν, διότι ἀπὸ ἐβδομάδων

ἡ καὶ μηνῶν ἡδη πᾶσα αὐτῶν προσπάθεια πρὸς εὔρεσιν ἐργασίας ὑπῆρχε ματαία· ψυχρά, παγετώδη δωμάτια ἀνευ ἐπίπλων, πελιδνὰ καὶ κάτισχα πρόσωπα λιμωττόντων, ῥακένδυτα γυμνόποδα παιδία, τραγανίζοντα τεμάχιον ἔηροῦ ἡ εὐρωτιῶντος ἀρτου, νεαραὶ ἀλλ' ὑπὸ τῶν στερήσεων καταβεβλημέναι καὶ ἐξησθενωμέναι γυναικες, κρατοῦσαι εἰς τὰς ἀγκάλας βρέφη, εἰς τὰ δόποια δὲν ἔχουσι πλέον νὰ δώσωσι τὴν φυσικήν τροφήν, καὶ πρὸς πᾶσι τούτοις ὁ δριμὺς καὶ παγετώδης ἄνερος καὶ ἡ βαθεῖα χιῶν ἔξω!

Ἐχοειάσθημεν πολλὰς ὥρας, διὰ νὰ ἐπισκεφθῶμεν αὐτοῦ μόνου τοῦ Σλούρι τὰς πτωχάς οἰκογενείας καὶ φροντίσωμεν, ὅπως κατ' αὐτὴν τούλαχιστον τὴν ἐσπέραν μηδεὶς ἐνταῦθα κατακλιθῇ ρίγῶν καὶ λιμώττων. Ἡτο ἡδη ἀργά. Ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φᾶς, ὅπερ παρείχον οἱ ὀλίγοι φανοί, ἡδυνήθημεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ ἄλλας συνοικίας· Ὁ ἀριθμὸς τῶν πτωχῶν, τοὺς ὅποιους ἡδυνήθημεν νὰ βοηθήσωμεν μὲ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, ἦτο φυσικῷ τῷ λόγῳ ἐλάχιστος ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἐνδεῶν. Εύτυχῶς ὑπελείφθησαν ἡμῖν ἵκανά μέσα, ὅπως ἐπιχειρήσωμεν καὶ ἐτέραν ἐκδρομὴν πρὸς βοήθειαν ἄλλων πτωχῶν, κατοικούντων ἔτι ἀνατολικῶτερον, εἰς μιλίων τινῶν ἀπόστασιν, πλησίων τῶν μεγάλων Docks.

Ἐνθῆς ἀφοῦ κατέβην ἀπὸ τῆς ἀμάξης τοῦ ἴπποσιδηροδρόμου, εἴδον ἐκατοντάδας ἐργατῶν, οἵτινες περιεφέροντο παρὰ τὰς εἰσόδους τῶν Docks. Ἡδύνατο τις ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ τοὺς ἐκλάβῃ ως ὄκνηροὺς καὶ φυγοπόνους· καὶ ὅμως οἱ δυστυχεῖς ἔρχονται ἐδῶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν πρωῒ πρωΐ καὶ περιμένουσι μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὑρωσιν ἐργασίαν τινά. Ἄλλ' ὀλίγιστοι εἰναι ἐκείνοι, τῶν ὅποιων αἱ ἐλπίδες ἐκπληροῦνται. Ἡ πηλίνη καπνοσύριγξ, ἦν οἱ πλεῖστοι κρατοῦσιν εἰς τὸ στόμα, δὲν πρέπει νὰ μᾶς σκανδαλίζῃ· διότι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον καπνίζουσιν, εἶνε λιανοκομμένα ἀποτσίγαρα τὰ ὅποια συλλέγουσιν εἰς τοὺς δρόμους, τὸ δὲ κάπνισμα ἔχει αὐτὴν τούλαχιστον τὴν καλὴν ιδιότητα, νὰ μετριάζῃ τὴν κορκορυγήν τοῦ κενοῦ στομάχου. Συνοδευόμενος ὑπὸ ἐνὸς κυρίου, ὅστις ἐγίνωσκε καλῶς τὴν γειτονίαν ἐκείνην, εὑρέθην ἐντὸς ὀλίγου πάλιν εἰς τὰ Σλούρι, τὰ ὅποια ἦσαν ἔτι φρικωδέστερα τῶν προτέρων. Οἱ κάτοικοι, ὑποπτεύσαντες Ἰσως τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως ἡμῶν, μᾶς περιεκύκλωσαν κατὰ στίφη, ἀλλ' ἡμεῖς τοὺς ἀπεπέμψαμεν εἰς τὰς οἰκίας των μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, διτι θὰ τοὺς ἐπισκεφθῶμεν ἔνα ἔκαστον χωριστά. Καὶ ἡδη ἤρχατο ἐκ νέου ἡ ὁδοιπορία ἡμῶν, ἡ μεταβασίς ἀπὸ τρώγλης εἰς τρώγλην καὶ ἡ κινδυνώδης ἀναρρίχησις καὶ ὄμοιότροπος κατάβασις τῶν κλιμάκων. Πανταχοῦ εὑρομεν τοὺς κατοίκους ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἐντελῶς νήστεις, ἐξαιρέσει ὀλίγων τινῶν παιδίων, εἰς τὰ ὅποια οἱ γονεῖς είχον παραχωρήσει τὸ τεμάχιον τοῦ ἔηροῦ ἀρτου, τὸ ὅποιον είχον λάβη ως ἐλεημοσύνην. Πανταχοῦ ἡ αὐτὴ ιστορία: Ὁ πατήρ ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ἡ ἐβδομάδων δὲν εὑρίσκει ἐργασίαν καὶ ὀλα τὰ ἐπιπλα εὑρίσκονται ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὸ ἐνεχυροδανειστήριον. Πανταχοῦ σχεδὸν λείψανα ἀρχαίων στρωμάτων καὶ σωροὶ σεσηπτότων ῥάκων ἀντικαθιστῶσι τὰς κλίνας, ὅπως τὰ χαρτία καὶ τὰ ῥάκη ἀντικαθιστῶσι τὰς ύπαλους τῶν παραδύρων. Παράδοξον καὶ ὅμως εὐεξήγητον είνε διτι πανταχοῦ, ὁπουδήποτε ἡρωτάμεν τί είνε τὸ μάλιστα

ΚΟΡΗ ΦΕΛΛΑΧΟΥ.

Εικόνα ύπο N. Sichel.

έπιθυμητὸν καὶ εὐπρόσδεκτον, ἐλαμβάνομεν πάντοτε τὴν ἀπόκρισιν: «Τέον!». Τὸ δερρὸν τοῦτο ποτὸν εἶνε διὰ τοὺς φίγούντας καὶ πεινῶντας τούτους ἀνθρώπους καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου ποδεινότερον. Ὁ χρόνος δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ εἰσέλθω εἰς λεπτοφερείας, πολλὰ δὲ ἐξ ὅσων εἰδόν, προτιμῶ νὰ παρασιωπήσω. Τοῦτο δῆμος πρέπει νὰ προσθέσω, διὰ μεταξὺ τῶν φακενδύτων καὶ ταλαιπώρων τούτων κατοίκων τῶν Σλούμ εὑρίσκονται καὶ λίαν εὐγενεῖς ψυχαί. Οὗτω παραδείγματος χάριν, εἰς ἑκ τῶν πτωχῶν τούτων, εἰς τὸν δόποιον προσέφερον τὴν ἀναλογούσαν αὐτῷ δωρεάν, ἐξήγαγεν ἐκ τινος κιβωτίου ἐν τεμάχιον ρυροῦ ἄρτου καὶ ἔνα φλοιὸν τυροῦ καὶ μοὶ εἶπεν: «Ἴδού, Κύριε, αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διότι εἰμι μόνος· ἀλλ' ὁ γείτονάς μου ἔχει πολλὰ παιδιά καὶ εὑρίσκεται εἰς μεγάλην ἀπελπίσιαν. Δώσατε εἰς αὐτὸν περισσότερα.»

Ἡ ὑπαρξίς τῶν συνοικιῶν τούτων, τῶν Slums, εἶναι

αἰσχος διὰ τὴν πεπολιτισμένην Ἀγγλίαν, καὶ ιδίᾳ διὰ τὸ Λονδίνον ἔνθα ὑπάρχει τοσαύτη ἀφδονία καὶ σπατάλη χρημάτων. Καὶ δὲν πράγματι πολλοὶ ἐκ τῶν δυστυχῶν τούτων ὑπῆρχαν δημιουργοὶ τῆς φοβερᾶς τύχης των, οὐδὲν δῆμος δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπαρξίν τοιούτων ἔστιων τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀδηλότητος ἐν μέσῳ τῷ Λονδίνῳ. Εὐτυχῶς τὸ ἐν Λονδίνῳ County Council συνέτεινεν δῆλας τὰς δυνάμεις δύως ἐξαφανίστριας ἀτιμωτικάς ταύτας κηλιδας τῆς μεγαλοπόλεως. Τινὰ ἐκ τῶν Σλούμ ἐκλεισθησαν ἥδη καὶ ἄλλα θά κατεδαφίσθωσιν ἐντὸς βραχέος χρόνου. Ἀλλὰ μέχρις οὗ τελείωσῃ ἡ ὅλη ἐργασία, μέχρις οὗ ἐκλίπῃ καὶ τὸ τελευταῖον Σλούμ, πολλὰ ὕδατα ἔχει νὰ κυλίσῃ ὁ Τάμεσις. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὸν φιλάνθρωπον ἄγνωτον, τοῦ δόποιου ἡ γενναία δωρεά ἔχορτασε καὶ ἐθέρμανε διὰ τινα χρόνον τούλαχιστον τινάς τῶν δυστυχῶν τούτων ἀνθρώπων. Καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο Ιουδαῖος. Vivat sequens!

Δρ. ΒΕΡΡΗΣ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΦΩΝ ΠΥΤΣΩΒ.

Διήγημα ὑπὸ L. Maurice.

(Συνέχεια.)

2.

Ἐν τινὶ ἐκ τῶν ἡσυχωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως κατώκει τὸ πρῶτον πάτωμα οἰκίας τινὸς ἡ χίρα τοῦ ταγματάρχου φὸν Ρούτε μετά τῆς θυγατρὸς καὶ τῆς ἀνεψιᾶς τῆς. Αἱ κυρίαι αὐταις κάθηνται ἥδη ἐν τινὶ αἰδούσῃ ἀπλῶς μὲν ἀλλὰ μετὰ καλαισθησίας ηύτερεις μέρεις, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ παρὼν συρμὸς καὶ συγχρόνως δύως ἐπιτρέπουσι τὰ οἰκονομικὰ μέσα. Ἡ Φλώρα φὸν Ρούτε καὶ ἡ ἐξαδέλφη αὐτῆς, ἡ Ἐλένη φὸν Ρέγκεν, ἀσχολοῦνται μὲ ἐργόχειρα, ἐνώ ἡ κυρία ταγματάρχου φυλλομετρεῖ περιοδικόν τι σύγγραμμα. Αἱ δύο νεάνιδες θὰ ἥδυναντο νὰ θεωρῶνται ὡς ἀξιόλογοι καλλοναί, ἐκάστη εἰς τὸ εἰδός της. Ἡ Φλώρα ἡτο μελαγχρούνη, μὲ μέλανας ὄφθαλμούς καὶ μέλαναν βοστρυχώδη κόμην, τὸ δὲ πρόσωπόν της εἶχε τὸν τύπον μεσημβρινῆς καλλονῆς. Ἡ ἐξαδέλφη της μὲ τὰ λεπτὰ καὶ εὐγενῆ χαρακτηριστικά, μὲ τοὺς γαλαγούς ὄφθαλμούς καὶ τὴν πύκνην, ξανθὴν κόμην παρίστα τὸν τύπον τῶν βορείων καλλονῶν.

«Θαυμάζω, Φλώρα, πῶς δὲν ἔρχεται σήμερα ὁ κύριος Οδων» εἶπεν ἡ κυρία ταγματάρχου.

«Ω, θὰ ἔληνη δά!» ἀπίντησεν ἡ Φλώρα μετ' ἀδιαφορίας.

«Μὰ δέγι θὰ ἔξηγηδῇ ἐπὶ τέλους μιὰ φορά;»

«Ω, δὲν εἶνε καρμία βία, μητέρα.»

Ἡ κυρία ταγματάρχου ἀνεστέναξε. «Εἶνε πολὺ πλούσιος. Ἐνήργησα καὶ ἔλαβα πληροφορίας, «Οταν γείνης σύζυγός του, δὲν θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ ζαγαγρίζουμε τρεῖς φορές καθε λεφτό, πρὶν τὸ ἔξοδευσωρε.»

«Ναι, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὴν οἰκογένειάν μας εὐγενῆ καταγγώνη.»

«Δυστυχῶς, δὲν εἶνε εὐγενῆς, ἀλλὰ πάντοτε εἶνε ὁ καλήτερος ἀπὸ ὅλους δοῖ σὲ ἐξήγησαν ἔως τώρα. Νομίζω, κόρη μου, διὰ ἐπρεπε νὰ τὸν ἐνθαρρύνης λιγάκι περισσότερο.»

«Ἄχ, θεέ μου, ἀκόμη περισσότερον; Καὶ δὲν ἔμουν ἀρκετὰ φιλοφρονητική ἔως τώρα;»

«Αὐτὸ μάλιστα ἀλλὰ εἶνε πολὺ δειλός· πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ λάβω ἔγω ἡ ιδίᾳ τὴν πρωτοβουλίαν.»

«Ἀν τούλαχιστον δὲν ἦτο τόσον φοβερά πληκτικός.»

«Τί πειράζει!» «Όταν πανδρευθῆτε, μπορεῖς νὰ ἔχης συναναστροφάς καὶ διασκεδάσεις ὅσας θέλεις. Δὲν ἐσήμανε τὸ κουδούνι ἔχω στὴν ἐξώθυρα;»

«Πάω νὰ ιδῶ» εἶπεν ἡ δεσποινίς Ελένη φὸν Ρέγκεν, ήτις μέχρι τοῦδε ἀσχολούμενή περὶ τὸ ἐργόχειρόν της ἐφαύνετο μηδόλως προσέχουσα εἰς τὴν συνδιάλεξιν, καὶ ἐστρώνη ἀπὸ τὴν θέσιν της.

«Μείνε ἐδῶ, Ελένη» εἶπεν ἡ δεσποινίς Ελένη φὸν Ρέγκεν, ἡ οποία μετὰ τοῦδε ἐκρύθη ἡ θύρα τῆς αἰδούσης.

«Εμπρός!» ἐφώναξεν ἡ κυρία ταγματάρχου, καὶ ἀνοιχθείσης τῆς θύρας εἰσῆλθεν ὁ κύριος Οδων Μάινχαους ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του Δρ. Βίρκνερ.

«Α! Κύριε Μάινχαους!» προσεφώνησε τὸν εἰσελθόντα ἡ κυρία ταγματάρχου μὲ ὑφος φιλοφρονητικώτατον καὶ ἡγέρθη ἀπὸ τῆς θέσεως της. Τὸ αὐτὸ ἐπραξαν καὶ αἱ δύο νεάνιδες, ἡ Φλώρα καὶ ἡ Ελένη.

«Κυρίαι, ἔχω τὴν τιμήν, νὰ σᾶς εὐχηθῶ καλὴν ἡμέραν,» εἶπεν ὁ Οδων, «συγχρόνως δὲ λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς συστήσω τὸν μόλις πρὸ μικροῦ ἀφικόρενον φίλον μου, κόμητα Ροδόλφον φὸν Πύτσωβ.»

«Μεγάλη εὐχαριστησί» εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, βίπτουσα συγχρόνως ἑταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ζένου. «Παρακαλῶ, εὐαρεστηθῆτε νὰ καθίσετε. — Γνωρίζετε τὴν πόλιν μας ἀπὸ πολλοῖς, κύριε κόμης;» εἶπεν ἐπειτα ἡ κυρία ταγματάρχου, ἀρχίζουσα τὴν συνδιάλεξιν.

«Οὐδαμῶς, εὐγενεστάτη κυρία. Ερχομαι τώρα μόλις κατὰ πρῶτην φοράν, καὶ μάλιστα μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐπανίδω τὸν φίλον μου Μάινχαους.»

«Εἰσθε ἥδη ἀπὸ πολλοῦ φίλοι;»

«Μάλιστα, κυρία, ἀπὸ πολλοῦ.»

«Καὶ δὲν μᾶς ἀνεφέρετε ποτὲ ἔως τώρα τὸ ὄνομα